

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z odwołania A.W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy

o ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 27 stycznia 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego

we Wrocławiu z dnia 8 marca 2024 r., sygn. akt III AUa 404/23,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od A.W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) wraz z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c., tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyniku rozpoznania apelacji wniesionej przez A.W. od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z 9 stycznia 2023r., oddalającego odwołanie A.W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy z 29 czerwca 2022 r., w której stwierdzono, że wnioskodawca podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych od 1 lutego 2016 r. do 21 lutego 2022 r.,

wyrokiem z dnia 8 marca 2024r. w pkt I. oddalił apelację, w pkt II. zasądził od A.W. na rzecz strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy kwotę 240 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

A.W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 marca 2024 r., zaskarżając ten wyrok w całości.

Skarga kasacyjna została oparta na następujących podstawach:

1. naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.

a) art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego niezastosowanie - a w konsekwencji przyjęcie, że praca świadczona na umowę o pracę w Niemczech jest pracą marginalną mimo, że od 1 listopada 2021 r. świadczona jest w pełnym wymiarze czasu pracy;

b) art. 16 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - a w konsekwencji przyjęcie, że tymczasowe określenie jako właściwego dla wnioskodawcy ustawodawstwa polskiego stało się ostateczne z upływem dwóch miesięcy po wydaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy pisma z dnia 28 lutego 2022 r., podczas gdy w aktach sprawy nie znajduje się - i jak ustalono w toku postępowania apelacyjnego nie istnieje - potwierdzenie doręczenia ww. pisma niemieckiemu organowi rentowemu.

2. naruszenia przepisów prawa postępowania, a to art. 235¹ k.p.c. i 235² k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. poprzez:

a) przyjęcie, że niemiecki organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń co do ustaleń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy w zakresie właściwego ustawodawstwa w sytuacji, gdy nie przedłożono żadnego dowodu na to, że pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy z dnia 28 lutego 2022 r. zostało doręczone do Deutsche Rentenversicherung Bund, w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji został oddalony wniosek pełnomocnika

wnioskodawcy o zwrócenie się do niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej o udzielenie informacji, czy polski organ rentowy zgłaszał się o ustalenie właściwego ustawodawstwa i czy niemiecka instytucja ubezpieczeniowa podtrzymuje twierdzenia, na które powołuje się organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie, zaś w toku postępowania apelacyjnego ujawnione zostało, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest w stanie przedłożyć dowodu doręczenia pisma niemieckiemu organowi rentowemu albowiem dowód takowy nie istnieje.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego niezastosowanie, a to wobec przyjęcia przez sądy orzekające, że dla wypełnienia przyjętej na podstawie przepisów nie mających rangi ustawowej definicji pracy marginalnej wystarczające jest oparcie się przez sąd orzekający wyłącznie na jednej (z dwóch) przesłanek, tj. na przesłance związanej z kwestią generowanych przychodów, z pominięciem przesłanki związanej z kwestią zaangażowania czasowego osoby wykonującej pracę najemną i działalność gospodarczą w dwóch różnych krajach członkowskich Unii Europejskiej,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 16 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że tymczasowe określenie jako właściwego dla wnioskodawcy ustawodawstwa polskiego jest ostateczne z upływem dwóch miesięcy po wydaniu przez organ rentowy wobec braku sprzeciwu ze strony zagranicznej instytucji ubezpieczeniowej, podczas gdy brak dowodu na to, że zagraniczna instytucja ubezpieczeniowa o fakcie dokonania tymczasowych ustaleń w zakresie ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych miała wiedzę, a jej milczenie było wyrazem braku zastrzeżeń co do tych ustaleń,

3. naruszenie przepisów prawa procesowego mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy - art. 235¹ k.p.c. i 235² k.p.c. oraz art. 378 §1 k.p.c. poprzez

przyjęcie, że w niniejszej sprawie prawidłowo przeprowadzono procedurę dialogu i koncyliacyjnych ustaleń pomiędzy organami rentowymi Polski i Niemiec w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że brak dowodu na poinformowanie zagranicznej instytucji ubezpieczeniowej o dokonanych przez Zakład Ubezpieczeń Społeczny ustaleniach, a wnioski dowodowe skarżącego o dokonanie ustaleń w tym zakresie zostały oddalone (w I instancji), zaś niewyjaśnienie istoty kwestii doręczenia nie stanęła na przeszkodzie wyrokowaniu w sprawie przez Sąd II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste

naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695).

Przedmiotowa skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Na tle art. 16 rozporządzenia nr 987/2009 wyjaśniono już mechanizm ustalania ustawodawstwa właściwego i obowiązki oraz uprawnienia państw członkowskich (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2018 r., III UK 44/17, OSNP 2019 nr 1 poz. 8 i powołane tam orzeczenia). Mianowicie, jeśli procedura określona w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009 zostanie zrealizowana, to jest ona wiążąca przy określeniu ustawodawstwa właściwego. W ramach tej procedury wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (art. 16 ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch

miesiące od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (art. 16 ust. 3). Tak więc istotna jest milcząca akceptacja przez organ państwa wykonywania pracy najemnej ustawodawstwa ustalonego przez instytucję państwa członkowskiego miejsca zamieszkania w ramach tej procedury, co zobowiązuje organ państwa wykonywania pracy najemnej do podporządkowania się decyzji o ustaleniu ustawodawstwa i wyklucza objęcie ubezpieczeniem w państwie wykonywania pracy najemnej. W przypadku natomiast sporu między państwami członkowskimi zastosowanie ma art. 16 ust. 4 i decyduje wspólne porozumienie, a w okresie poprzedzającym to porozumienie (okres koncyliacji) - art. 6 rozporządzenia nr 987/2009 (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2025 r. III USK 213/24, LEX nr 3893317).

Ocena, czy została wyczerpana wymagana przez art. 16 ust. 4 rozporządzenia Nr 987/2009 procedura współdziałania, wymaga w pierwszej kolejności jednoznacznych ustaleń faktycznych co do treści pism wymienianych między właściwymi instytucjami. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 września 2016 r., I UZ 14/16 (LEX nr 2153430) wskazał, że wyznaczone zakresem art. 16 ust. 4 rozporządzenia Nr 987/2009 obowiązki instytucji właściwej miejsca świadczenia pracy sprowadzają się jednak do udzielenia (także z własnej inicjatywy) stosownych wyjaśnień i przedstawienia swojego stanowiska (opinii) odnośnie do ustawodawstwa właściwego. Przepisy rozporządzenia wykonawczego ani też Decyzja nr A1 z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 (Dz.Urz.UE nr C 106/1; dalej decyzja nr A1) nie stawiają w tym zakresie żadnych wymagań formalnych, w szczególności nie wymaga się wydania przez instytucję właściwą miejsca wykonywania pracy

najemnej formalnej decyzji w indywidualnej sprawie. Opinia ta może przybrać postać pisma (informacji), stąd dla oceny, czy przedstawione w nim stanowisko ma zastosowanie do indywidualnej sytuacji zainteresowanego występującego z wnioskiem o ustalenie ustawodawstwa, ważna jest jego treść. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r. II USK 348/21, LEX nr 3273647).

W takiej sytuacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wydając decyzję o ustaleniu ustawodawstwa polskiego, nie dokonuje nieuprawnionej, "samodzielnej" oceny (w tym istnienia) stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia zainteresowanego w Niemczech, ale jedynie uwzględnia stanowisko, wyrażone również za pomocą milczącej akceptacji, instytucji właściwej.

Ustawodawca unijny nie przewidział szczególnej formy co do porozumienia, o którym mowa w art. 16 ust. 4 rozporządzenia Nr 987/2009. Zatem "wspólnie porozumienie" może polegać na: poinformowaniu przez instytucję właściwą miejsca świadczenia pracy najemnej o swoim stanowisku odnośnie do nieistnienia ważnego tytułu do ubezpieczenia społecznego na terytorium jej państwa; wydaniu przez instytucję właściwą miejsca zamieszkania decyzji w indywidualnej sprawie (o charakterze tymczasowym - w trybie art. 16 ust. 2 rozporządzenia Nr 987/2009) o stosowaniu ustawodawstwa krajowego i zaakceptowaniu tej decyzji przez instytucję właściwą miejsca świadczenia pracy przez niewniesienie zastrzeżeń - art. 16 ust. 3 rozporządzenia Nr 987/2009 (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2016 r., I UZ 48/16, LEX nr 2203530).

W wyroku TSUE z 13 lipca 2017 r. C-89/16, Radosław Szoja v Sociálna poisťovňa and WEBUNG, s.r.o., w punkcie 42 przypomniano, że normy kolizyjne zawarte w rozporządzeniu podstawowym mają wobec państw członkowskich charakter bezwzględnie wiążący i obligują do współpracy organów rentowych dwóch różnych państw członkowskich. Z kolei w wyroku z dnia 10 maja 2017 r., I UK 456/16 (LEX nr 2352167), Sąd Najwyższy uwypuklił, że choć wydanie decyzji o ustaleniu ustawodawstwa właściwego musi poprzedzać wymagana przez art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego procedura, to ustawodawca unijny nie nadał jakiegś instytucjonalnej formy "wspólnemu porozumieniu", o którym mowa w art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego. Zatem "wspólnie porozumienie" może polegać na poinformowaniu przez instytucję właściwą miejsca świadczenia pracy

najemnej o swoim stanowisku odnośnie do nieistnienia ważnego tytułu do ubezpieczenia społecznego na terytorium jej państwa; wydaniu przez instytucję właściwą miejsca zamieszkania decyzji w indywidualnej sprawie (o charakterze tymczasowym - w trybie art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego) o stosowaniu ustawodawstwa krajowego i zaakceptowaniu tej decyzji przez instytucję właściwą miejsca świadczenia pracy przez niewniesienie zastrzeżeń - art. 16 ust. 3 in fine rozporządzenia wykonawczego. Taka też sytuacja miała miejsce w sprawie.

Odnosząc powyższe uwagi do ocenianego w niniejszym postępowaniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz argumentacji podniesionej w jego uzasadnieniu, Sąd Najwyższy zauważa, że nawet pobieżna lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje, że Sąd drugiej instancji w pełni respektował przedstawione wcześniej poglądy judykatury, a nawet uczynił z nich podstawę dokonania własnej oceny prawnej ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z którego jednoznacznie wynikało, że pomiędzy polską a niemiecką instytucją ubezpieczeniową doszło do takiego jak wyżej opisane "wspólnego porozumienia". Z kolei skarżący nie legitymował się wystawionym przez niemiecką instytucję ubezpieczeniową zaświadczeniem A1.

Dalej idąc, założeniem postawionych twierdzeń zawartych we wniosku, jest to, że brak dowodu na to, że zagraniczna instytucja ubezpieczeniowa o fakcie dokonania tymczasowych ustaleń w zakresie ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych miała wiedzę, a jej milczenie było wyrazem braku zastrzeżeń co do tych ustaleń. Tymczasem według wiążącej Sąd Najwyższy podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku, (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że informacja o ustalonym tymczasowo ustawodawstwie polskim została przekazana właściwej niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej pismem z 28 lutego 2022r. Instytucja ta nie wniosła zastrzeżeń w trybie art. 16 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009r. w związku z czym ustalone wobec ubezpieczonego polskie ustawodawstwo stało się ostateczne. Jednocześnie w przesłance zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi o oczywiste naruszenie przepisów prawa na bazie ustalonego przez sąd drugiej instancji stanu faktycznego sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), co oznacza, że Sąd Najwyższy w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby je

uwzględnić przy rozpatrywaniu podniesionych w tej skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Wynik stosownej procedury, która nie musi uzewnętrzniać się szczególnymi formułami, zadecyduje o wyborze ustawodawstwa właściwego. Dlatego milczenie słowackiej instytucji ubezpieczeniowej (brak zgłoszenia zastrzeżeń) oznacza stanowisko, że traktuje pracę ubezpieczonego jako pracę marginalną na Słowacji i godzi się ostatecznie na wybór ustawodawstwa zaproponowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Tym samym ostatecznie w sprawie, ocena pracy marginalnej została podjęta przez właściwy ku temu organ, zaś pozwany, a tym samym później sądy powszechne nie decydowały samodzielnie o pracy marginalnej jako negatywnej przesłance wyłączającej koordynację, niezależnie od wszystkich argumentów jakie zostały użyte w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Skarżący podniósł również zarzut, że błędnie przyjęły sądy orzekające, że dla wypełnienia przyjętej na podstawie przepisów definicji pracy marginalnej wystarczające jest oparcie się przez sąd orzekający wyłącznie na jednej (z dwóch) przesłankach, tj. na przesłance związanej z kwestią generowanych przychodów, z pominięciem przesłanki związanej z kwestią zaangażowania czasowego osoby wykonującej pracę najemną.

W odpowiedzi na to twierdzenie należy podkreślić, przy uwzględnieniu całokształtu postępowania - że wątpliwości organu rentowego okazały się zasadne, skoro zostały zaaprobowane przez odpowiednią instytucję właściwą innego państwa członkowskiego. Z kolei sąd, w postępowaniu odwoławczym od takiej decyzji, skupia uwagę na zachowaniu właściwej procedury wydania decyzji, gdyż jego kompetencje do oceny stanu prawnego w innym państwie unijnym podlegają ograniczeniom. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017 r., II UK 248/16, LEX nr 2306376, wyrażono pogląd, że wniosek o ustalenie ustawodawstwa właściwego oznacza poddanie tej kwestii procedurze przewidzianej w art. 16 rozporządzenia Nr 987/2009, której efektem jest wspólne porozumienie państw członkowskich, zapobiegające podwójnemu (lub wielokrotnemu) podleganiu ubezpieczeniu społecznemu albo nieobjęciu ubezpieczeniem w żadnym państwie członkowskim. Natomiast, jeśli intencją zainteresowanego jest uzyskanie

potwierdzenia podlegania wskazanemu przez niego ustawodawstwu, to temu służy wniosek o wydanie poświadczenia na formularzu A1, którego podstawę stanowi art. 19 ust. 2 rozporządzenia Nr 987/2009. Wówczas ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo miałyby być zastosowane. Jak wynika z dalszych ustaleń, odwołujący zaświadczenia takiego nie uzyskał.

Ostatecznie należy wskazać na istnienie Praktycznego poradnika "Ustawodawstwo mające zastosowanie do pracowników Unii Europejskiej, w EOG i Szwajcarii", który wskazuje, że praca marginalna to praca stała, ale mająca niewielkie znaczenie pod względem czasu oraz zysku ekonomicznego, zajmująca mniej niż 5% regularnego czasu pracy pracownika i/lub przynoszącą mniej niż 5% jego całkowitego wynagrodzenia. Ów Poradnik nie ma mocy prawnej, lecz może okazać się pomocny w interpretowaniu spornych zagadnień, na co - w innym kontekście prawnym - zwracał już uwagę Sąd Najwyższy (por. wyrok w składzie siedmiu sędziów z dnia 18 listopada 2015 r., II UK 100/14, OSNP 2016 Nr 7, poz. 88).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

M.G.

[a.ł]